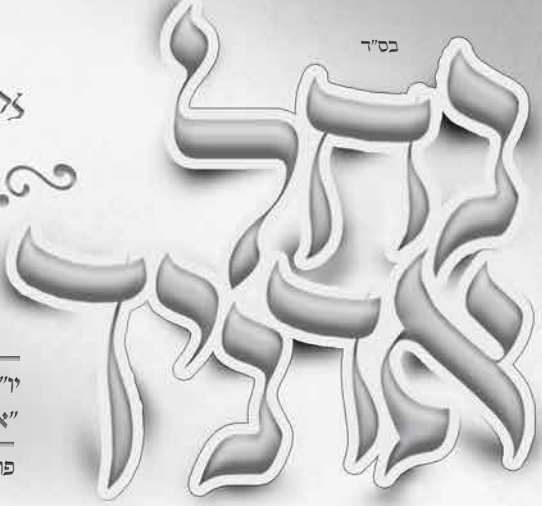

להגלות נעים תורה והסידור
מנדר היוצא מערך

יו"ל ע"י התאחדות האברכים
"אדנים לתורה" דהסידר זוטשקא
פר' מסעי תשפ"ב • גליזין קס"ג

חזקיה הנחל

"ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה'"
ענין ייחודיות פטירת אהרן הכהן

נתאוה לאותה מיתה
התורה הק' בפרשתינו פרשת מסעי מתארת את פטירת אהרן (לג, לו-לח-לט) "ויסעו מקדש ויחנו בהר ההר בקצה ארץ אדום, ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי הוי"ה וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחודש החמישי באחד לחודש, ואהרן בן שלוש ועשרים ומאת שנה במתו בהר ההר". ומביא התפארת שלמה בפ' חקת שלא מצינו בכל התורה שבכתב שיציינו מפורש תאריך זמן יום פטירתו של צדיק, ואפילו ז' אדר יום פטירת מרע"ה לא כתוב בתורה שבכתב. הפעם היחידה שמוזכר בכל התורה תאריך זמן של יום פטירת אדם, הוא באהרן הכהן שנסתלק בר"ח אב.

וכן רואים עוד שיש בפטירת אהרן הכהן חשיבות מיוחדת יותר מאחרים, כיון שרואים שהתורה הק' כפלה את ענין פטירתו בשני מקומות. בפר' חקת ובפר' מסעי. וזה לגודל חשיבות ענין פטירתו. וכן מצינו בילקוט שמעוני בפרשתינו (רמז תשפ"ו) שכאשר מרע"ה ראה האיך מת אהרן נתאוה ג"כ לאותה מיתה, א"ל הקב"ה (סו, טז) "ונאספת אל עמיך גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיך". ואמנם כאשר הגיע זמן פטירתו של מרע"ה א"ל הקב"ה שיעלה אל הר נבו וימות שם כאשר מת אהרן אחיך בהר ההר, באותה מיתה שנתאווה לה.

התבטלות אהרן לרצון ה' בפטירתו

ומה היה כ"כ מיוחד בענין פטירת אהרן אשר לא נמצא כמוהו אצל אחרים עד שנתאוה מרע"ה לכוה פטירה, ואומר התפארת שלמה שא"א לומר שהכונה למיתת נשיקה שמת בה אהרן, שמרע"ה ידע שגם הוא יסתלק במיתת נשיקה, ומה שחמד להפטר כמו אהרן הכהן הוא ע"פ מה דאיתא ביל"ש (שם בפר' חקת) שהקב"ה ביקש ממשו רבינו: עשה טובה ואמור לאהרן על המיתה שאני בוש לומר לו. ועי"ש איך שבישר זאת מרע"ה לאהרן אחיו שהיה אז בריא וחזק בלי שום מחלה או חולשה ולא היה שם שום סיבה בדרך הטבע שעבורה מתקרב זמנו שיצטרך עכשיו להסתלק מהעולם. אבל אהרן הכהן בלי שהיות ועיכובים עלה מיד עם משה ואלעזר בנו להר ההר. וכך היה אהרן הולך אחר אחיו הקטן כצאן לטבח יובל. ועלו לעיני כל ישראל, ואם היו יודעים בניי שאהרן עולה למות לא היו מניחים אותו והיו מבקשים עליו רחמים, אלא שהיו סבורים שהקב"ה קראוהו לדבר עמו. אמר הקב"ה למלאכי השרת, הייתם תמהים על יצחק כשעלה על המזבח ולא סירב, בואו וראו איך שאח גדול יותר הולך אחרי אחיו הקטן לקבל מיתה ואינו מסרב.

המשך בעמוד ב' <<<

נחל קדומים

דברות קודש ממעיין נובע, כ"ק מרן רבו"ק ז"ע

התורה, ומלחמת היצר התמידית שיש לו בקיום מצותי, ולכל זה מצטרף הדאגה והחרדה מי יודע אם לא יכשל באיזה פרט מהתרי"ג מצוות שנצטוונו בהם. לזה מסיים הכתוב את דברי התורה הק' בפסוק זה, "אלה המצוות והמשפטים אשר ציוה ד' ביד משה אל בני ישראל" כלומר, כל אלו המצוות והמשפטים שלמדנו עד הנה, אשר ציוה משה מפי הגבורה אל כל בני ישראל, אם יש מי שחושש ודואג כיצד יוכל לעמוד בכל זאת, עליו לדעת כי נצטוונו על זה "בערבות מואב", כלומר יש לנו על זה ערבות מאבינו שבשמים שיעזור לנו הן בלימוד התורה, והן בקיום מצותי, כי אם אין הקב"ה עוזרו אינו יכול לו (קידושין ל) והבא לטהר מסייעין אותו (שבת קד).
(כ"ק מרן רבינו בעל נחל יצחק ז"ע)

מהנחל

נחלי אש בקצירת האומר
מסעי בניי בכל הדורות
אלה מסעי בניי ישראל. כל לגולוי בניי ישראל בכל הדורות, וגם אותם שאנו עוברים היום, הם תורה שלימה. וכמו שהי' במסעות בניי ישראל במדבר שכל מסע ומסע נחקק בתורה, כמו"כ לעתיד לבא יתגלה מה טמון בכל אותן מסעות שעברנו אנו בכל שנות דור ודור.
(כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

תיקון הנפש ע"י קריאת שמע

ואת הערים אשר תתנו ללויים את שש ערי המקלט ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר (במדבר לו, ט). נראה לבאר בהקדם דברי זק"ק האוהב ישראל דהנה ידוע דהתורה"ק נצחית וכל מצוה נוהגת בכל מקום ובכל זמן, ועי"ז מבאר בקדשו, דמכה נפש בשגגה היינו שגג בחטאים ועוונות ל"ע, ועי"ז משחית את נפשו רח"ל, התיקון הוא קבלת עול מלכות שמים באהבה ובמסירות נפש, ושש ערי המקלט, הכונה לשש התיבות שבפסוק ראשון של שמע, לנוס שמה זה שחטא על נפשו רח"ל.

ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר, הכונה למ"ב התיבות שבפרשת "ואהבת", שהוא קבלת אהבתו יתברך ותורתו בכל לב נפש. ובוז יתכפר לו מה שחטא על נפשו, ע"כ דברי הקדושים.

ועי"פ דברים קדושים אלו נראה לומר, דהנה "עיר" הוא במשמעות התעוררות, דע"י ששת ערי המקלט שמכוונים נגד שש תיבות שבשמע וארבעים ושתים התיבות של פר' ואהבת יוכל האדם להגיע להתעוררות והתעלות בעבודתו ית'. וזה הדרך אשר תהא סלולה תמיד להאדם לילך בה, והוא שאמר אברהם אבינו ע"ה ואני והנער נלכה, היינו לילך בדרך ה' ובתורתו, עד כ"ה, היינו כ"ה אותיות שבפסוק ראשון שבשמע שמורה על ענין המסירות נפש להש"ת, והכונה לילך בדרך ה' במסי"נ להש"ת. (כ"ק מרן רבינו הנור דוד ז"ע)

א. וזה לשון הנועם אלימלך: "בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים", גם כאן על הדרך הזה, כי הש"ת ב"ה הוציאנו ממצרים הם הקליפות הגדולות מ"ש שערי טומאה. ותמיד כשהאדם עושה תשובה על חטאיו הוא יוצא מהקליפה ונכנס אל הקדושה, ונקרא גם כן יציאת מצרים ... עכשיו, ג"כ יש יציאת מצרים, והיינו בשעה שהאדם עושה תשובה.

תפילה מתוך שמחה

ויסעו מחרדה ויחנו במקלה (במדבר לג, כ"ה) אם אדם עומד להתפלל, ונותן דעתו מי המתפלל ולפני מי הוא מתפלל, רעדה אווזתו עד שאינו יכול להוציא הגה מפיו. העצה היא "ויסעו מחרדה ויחנו במקלה", יסיע עצמו מן החרדה ע"י שיתפלל במקלה ישראל, כי גדולה תפילה בציבור שמרננת נפשו של אדם. המתפלל ביחידות למה הוא דומה, לאדם שרצונו לסלול מסילה בים או במרחבי רקיע. אבל המתפלל בציבור, דומה למי שהוא נוסע בדרך שכבושה רבים, ולמטייל בדרך המלך. והבעש"ט היה אומר: תפלתו של בעל בניי למה הוא דומה, לעבד המבקש מן המלך דבר פעוט, ונותן לו דבר פעוט. תפלה בשמחה למה היא דומה, לשר שמבקשת גדולות בשביל עצמו ובשביל אחרים, שנענה בכפליים. (רביה"ק ר' מאיר מפרמשלאן ז"ע)

הכונה הטהורה בנסיעה לצדיק

אלה מסעי בניי ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן, ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ד' ואלה מסעיהם למוצאייהם (במדבר לג, א-א). הנה הכתוב בא לרמז כאן על הנוסעים ומכתתים רגליהם לצדיקי הדור שהם בחינת משה, שצדיקי להיות עיקר הכוונה לזכותם בתשובה שלימה, וללמוד מהם דעת להבין דרכי העבודה. והצדיק עם שעיקר יגיעתו ועבודתו להשפיע להנלים אליו חכמה ודעת ויראת ד', גם מזה אל ינח ידו מלהשפיע להם שפע ברכה בבניי חיי ומזוני וריחא, לא כן אם כוונת הנוסעים רק עבור פרנסת גופם, אזי מתישים כח השפעות הצדיק.

וזהו שאמר הכתוב אלה מסעי בניי ישראל, פירוש הנסיעה שנוסעים בניי ישראל לצדיקי הדור, צריך להיות הכוונה אשר יצאו מארץ מצרים, שיזכו לצאת מהקליפות ולדבק בקדושה (עין נועם אלימלך פרשת במדבר ד"ה או יאמר וידב"א, ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם, פירוש שמה מרומז על צדיק הדור, שמשפיע להם גם את מוצאייהם היינו הצטרותם שפע ברכה, למסעיהם [על פי ד'] לזה שמשפיע להם חכמה ודעת, עיקר מסעיהם.

ובא הכתוב בתוכחה ואלה מסעיהם למוצאייהם, פירוש על הנוסעים רק לכוונת 'מוצאייהם' היינו הצטרותם, כי אז מתישים כח ההשפעה ח"ו, ועיקר הכוונה צריך להיות ללמד דעת בתורה ועבודה. (רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

ערבות מאבינו שבשמים

אלה המצוות והמשפטים אשר ציוה ד' ביד משה אל בניי ישראל בערבות מואב על ידן ירחו (במדבר לו, ג). סיום ספר במדבר, הוא לאמתו של דבר סיום עיקר התורה הקדושה. כי ספר דברים הוא משנה תורה, שחוזר ושונה מה שנאמר כבר מקודם. ובסיום התורה רמז הכתוב חיזוק לאדם המתייעג בלימוד התורה ובקיום מצותי, שלא יפול ורחו בקרבו, בראותו את הקושי הגדול שיש לו בלימוד

"והיו הערי"ם להם לשב"ת"

למטה, (ולעדת השעולם יתעלה יהיו הם הכהנים, וכמ"ש האר"י ז"ל ע"פ מהכנים הלויים, שהלויים של עשוי היו כהנים לעתיד), ועבודת הלויים היתה להרים קול רינה ותודה בשירה חזמרה בניגון ונעימה בבחי' רצוא ושוב, שהיא בחי' אהבה עזה זו כשלהבת היוצא מן הבזק כדאיתא בגמ' (פ"ב דהוי"ט) ואי אפשר לבאר ענין זה היטב במכתב רק כל איש נלבב ונבון המשכיל על דבר ומעמיק לקשר דעתו ותבונתו בה' ימצא טוב ואור הגנוז בנפשו המשכלת כל חד לפום שיעורה דיליה". עכ"ל הטהור.

ולפי האמור לעי' מזקה"ק, הרי שייך ע"י עבודת ה' ביגיעת התורה, ליפטור מגלות של מ"ב מסעות, וא"כ י"ל דע"י קריאת פרשת ואהבת בהתעוררות רבה, בבחינת מ"ב ערי הלויים, דהיינו שקורא מ"ב תיבות של פרשת ואהבת בדוגמת התעוררות הלויים שהיתה עבודתם באהבה כרשפי אש בחינת רצוא ושוב, שברוב התלהבותו כלתה נפשו לה' עד שכמעט פרחו נשמתו, אך אח"כ הוא שב וחזרת אליו נשמתו, כי השי"ת חפץ שישאר חי כאן בעוה"ז, הרי רוצה ושיבה זו, עולה לו כמו שהלך ושב ממקום למקום, ומכפרת עליו מכל גלויות ומכל עקתנין בשין אם נגזרו עליו חליה.

והנה יום השבת קודש מסוגל ביותר לעורר אהבה עזה להשי"ת שהוא זמן יחוד קב"ה ונסת ישראל, ויש שזוכים בה אפילו לאהבה בתענוגים. אמנם א"א לזכת במדת אהבה אלא ע"י התבוננות בגדלות הבורא, ולכן כתוב "לדעת כי אני ד' מקדישכם", דערי מקלט אינם קולטות אלא לדעת, וע"י קדושת שבת זוכה לכפר על נפש החוטאת ולינצל מכל גלות וייסורים, וכמב' בתפארת שלמה עה"פ (ג. א) והיו הערים להם לשבת ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכושם ולכל חיותם, ע"י ש שמסביר בדרך א' שקאי על קריאת שמע, וכת' שיש עוד אופן להפיל הסט"א והוא ע"י "היו הערים להם לשב"ת", דהכוונה "שע"י היחוד שנעשה ביום השבת קודש מתקיים בנו כד עייל איתחידת ואתפרשת מסטרא אחרא וכל דינין מתעברין מינה (זה"ק ח"ט קלה ג). זהו "ומגרשיהם" שע"י השבת מגרשים הסט"א, וע"י תבוא השפעה גדולה "לבהמתם ולרכושם ולכל חיותם" שיהיה להם נשפע להם שפע רב ויהיה הכל ב'חיות' דקדושה בשלימות", עכ"ל הטהור.

הנה איתא מהאר"י ז"ל שהמ"ב תיבות שבפרשת ואהבת הם כנגד שם מ"ב, והם כנגד המ"ב מסעות. וצריך להבין מה ענין המ"ב מסעות להמ"ב תיבות שבק"ש. ובשלמא מה שיש בו ענין ערי מקלט, שפיר מובן, שמצות אהבת ד' קולטת האדם ממיתה לחיים אבל היכן יש בה בחי' מ"ב מסעות והרי ערי מקלט לחנו' נתנו ולא למסע. והנראה לומר בזה, דהנה זקה"ק הנחל יצחק ז"י"ע שהה פעם בבית הרפואה על שבת קודש פרשת בחוקותי, והגידו לפניו המעשה שהיה עם האוה"ח הק', שגזרו עליו מן השמים לצאת לגלות כדי לתקן את נפשו מאיזה ענין שאירע לו, ובאחד ממסעיו נקלע אל אחד הכפרים, וחידש שם את מ"ב פירושו בפסוק אם בחוקותי תלכו, ואירע שם מה שאירע שם, ובמצו"ש הודיעו לו מן השמים סרה גזירת הגלות מעליו. והוגד לפני זקה"ק, דיתכן דמכיון דאיתא שעל האדם לתקן נפשו ע"י מ"ב מסעות, ומכיון שחידש האוה"ח הק' מ"ב פירושים עה"פ אם בחוקותי תלכו, באו מ"ב פירושים אלו תחת מ"ב המסעות שנגזרו עליו, כי ע"י העמל והיגיעה שהיתה לו בפירושו המ"ב פרושים הללו פטרוהו מעמל המסעות. וכאשר שמע זאת זקה"ק ז"י"ע נהנה והוסיף לומר שבוה יש לפרש הפסוק "אם בחוקותי תלכו" שע"י עמילות התורה שנקראת חק, יכול האדם ליפטר מגזירת "תלכו", שע"י יגיעתו בלימוד ופירושי התורה יעלה לו כמי שהלך מ"ב מסעות.

והנה איתא בספר התניא (ליקו"א פ"א ב) ז"ל "והנה כל הבחינות ומדרגות אהבה הנ"ל הן מסטרא דמינא, ובחינת כהן איש חסד, ונקרא כסף הקדשים, מלשון נכסף נכספתי לבית אביך, אך יש עוד בחי' אהבה העולה על כולנה, כמעלת הזהב על הכסף והיא אהבה כרשפי אש מבחי' גבורות עליונות דבינה עילאה, דהיינו שע"י התבוננות בגדולת א"ס ב"ה, דכולא קמיה כלא ממש חשיב, תתלהט ותתלהב הנפש ליקר תפאר' גדולתו ולאסתכל' ביקרא דמלכא כרשפי אש שלהבת עזה העולה למעל' וליפדד מהתפילה והעצים שנאחזת בהן, והיינו על ידי תגבורת יסוד האש אלקי שבנפש האלקית, ומזה באה לידי צמאון, וכמ"ש צמאה לך נפשי, ואח"כ לבחי' חולת הנפש, ואח"כ באה לידי כלות הנפש ממש, כמ"ש גם כלתה אהבה, והנה מכאן יצא שורש הלויים

כיון שאין יכולת בידנו לעשות שום דבר, כנ"ל הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, וכשאנו עושים מה שעלינו מוטל לעשות, בוודאי יעשה הקדוש ברוך הוא מה שמוטל עליו ולא יחסר לנו כל טוב. (ליקוטי מהרי"ל)

שיהא הכל לש"ש ללא מחשבת חוץ

ואפשר לרמז, אלה מסעי בני ישראל, אלה הם עיקר מסעות המוטל על עם בני ישראל, לנסוע אותיותיהם באופן הנזכר מחכמה עד בחינת הדיבור, רק בקדושה וטהרה, והן המה אשר יצאו מארץ מצרים, כלומר שזיכוכ עצמותם לצאת ממיצר ים החכמה, לעשות מעשיהם בחכמה ודעת, לשלול זולתם שעדיין משוקעים עם ראשם ורובם בארציות, אין כחם יפה לנסוע אלו המסעות, כי תורתם וגם תפילותם תנועה, בתעורבות מחשבות חוץ, ומעתה יתפרש גם כן הקושיה, שהקשה באור החיים, כל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים, ובמה שלפנינו לא ראינו שקדמו מסעות זולתם, לומר שנתכין הכתוב לפוסלם, ועל פי דרכינו בא הכתוב לפסול מסעות זולתם שישנם בעולם, שמוציאים אותיות מפייהם, ולא מפייהם המה חיים, כי לא נסעו אותם מקדימת המחשבה, באמצעות עשרה מסעות שישנם עד בחינת הדיבור במחשבה טהורה, ואין ממש בדבריהם, כי לא המסעות לשבח, רק מחשבות זרות מתעורבות חוץ. (אור המאיר)

ערכי נחל

אמרים ערכים ממאורי החסידות

ע"י התורה הק' יקבור התאוות

והעצה לזה הוא שיסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני, שהוא התורה לקרב א"ע להתורה בהתחזקות גדולה, ועל ידי אמצעות התורה יזכה להיות משכן לו יתברך להיות נשפע בתוכו ממש אור זיו שכינת כבודו דאכלא כל אשין דעלמא שיהא אדב היסודי כח כל תאוות שמיים. וזהו ויסעו ממדריגת מדב סיני שהיא התורה ויחנו בקברות התאוה שעל ידי זה שנעשה לו משכן לו יתברך נקברין ומתבטלין כל התאוות. (מאור עינים)

הכל בידי שמיים חוץ מיראת שמים

ולכאורה יש לדקדק, כל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים (תנחומא משפטים א), ומה פוסל כאן. ואיתא באור החיים שמסעי זאת פוסל כל המסעות. ונראה לי, שאיתא (ברכות ג. א) הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, נמצא שאין אנו צריכין לעשות שום דבר קטן או גדול, כיון שאין בידנו שום דבר, אלא הדבר הזה מוטל עלינו לעסוק בעבודת הבורא באהבה ובריאה, שזאת הוא בידנו. ולהבין, שעבודת הבורא ב"ה נקרא בשם נסיעה, כמו (בראשית יב. ט) ויסע אברם הלך ונסוע הנגבה, רימז על העבודת שהלך ונסע הנגבה, אל הימין, כנודע. וזהו שנאמר אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם, פירוש אלה מסעי רימז על העבודת הבורא ב"ה שיצאו מארץ מצרים, פירוש מן הקליפה כמובן, שזה המסע פוסל כל המסעות, שאין מוטל עלינו שום דבר אלא זה המסעי שנסע הנגבה,

ועוד שאומר לו שהסיבה להסתלקותו הוא בגלל חטאו במי מריבה, שבגלל זה אינו יכול להכנס לארץ ישראל. והיה אהרן הכהן יכול לפתוח פיו ולטעון שאין לו שום שייכות עם מי מריבה, וכמו שפירש"י בפר' חזאת הברכה על שבת לוי "תריבהו על מי מריבה" ש"אם משה חטא אהרן מה חטא". וכן היה יכול אהרן הכהן לטעון מדוע אהרן הקב"ה אומר לי לבד כמו שאח"כ אמר למרע"ה בעצמו לפני הסתלקותו שיעלה אל הר נבו, והרי אהרן היה מהמ"ח נביאים שעמדו לישראל, וכשהיו בני ישראל במצרים היה הוא הנביא לבני ישראל, וכמו שרש"י מפרש על עה"פ "שלח נא ביד תשלח" ביד אהרן ביד מי שאתה רגיל לשלוח.

לפיכך מזכירה התורה זמן פטירתו

והוא גם לא מבקש מהשי"ת שום דבר ולא מתפלל שתבטל הגזירה ולא מבקש ממשה רבינו אחיו שיתפלל עבורו לבטל הגזירה אלא שותק ומקבל הכל באהבה ובשמחה. ואומר התפ"ש שהתעלות לדרגה כזו של ביטול מוחלט לרצון השם כמו שהיה לאהרן הכהן בזמן פטירתו לא נמצא כמוהו. ולכן מגודל חשיבות דרגה זו מזכירה התורה הק' את ענין פטירת אהרן פעמיים, וכן רק בפעם היחידה מוזכר בפירוש בתורה תאריך זמן פטירתו של אהרן הכהן.

ולפי"ז גם מובן הענין שחמד מרע"ה לאותה מיתה, שרצה ג"כ לזכות שלא יהיה לו שום ענין של תרעומת ורצון עצמי, ויוכל להיות מבוטל לגמרי לרצון הבורא גם בזמן פטירתו. אלא שאח"כ מה שכן התפלל והתחנן 515 תפילות להכנס לאר"י, כי העדיף לוותר על אותה מעלה נפלאה שכ"כ נשתוקק לה, לטובת בני"י שהרי אם הוא יכנס לאר"י לא יוכל להחרב ביהמ"ק וינצלו בני"י מהגלות. אבל בחינתו של אהרן הכהן היא שאין לו ממש שום רצון ואפילו לא שום חשבון חוץ מ"עשה רצונו כרצוני" ומה שיעשה עמו הקב"ה הכל מקבל באהבה ובשמחה.

פטירת אהרן הכהן כשירת ההל'

ולפי"ז נבין ג"כ עוד ענין נפלא שמוזכר בירושלמי (שבת פט"ו ה"א), ומביאו הרמב"ם בהלכות חנוכה (פ"ג ה"ב) שהיה מנהג החכמים הראשונים שלא כל הציבור היה אומר את כל ההלל, אלא שהיו שומעים מהחזן ויוצאים יד"ח. והגדול היה מקריא ברכת ההלל "לגמור את ההלל", ואח"כ היו מחלקים את 85 פסוקי ההלל באופן כזה שאחרי כל קטע קצר עונים כל הקהל אחרי החזן - הללויה. כך שהיו מגיעים בהלל לקט"ג פעמים הללויה. ואומר הרמב"ם "וסימן לדבר שנותיו של אהרן" - שמספר זה הוא כמנין 123 שנותיו של אהרן הכהן. ובירושלמי מובא לזה רמז "הללו א-ל בקדשו", שצריך להלל את ה' כמספר שנותיו של אהרן קדוש ה'. אבל תמיהו המפרשים מה שייך ענין ההלל 123 שנותיו של אהרן הכהן דוקא ולא של צדיק אחר.

אבל לפי הנ"ל יתבאר היטיב שהרי במרכבת המשנה על הרמב"ם ובספר המפתחות ישנם כמה שיטות איך לחלק את הפ"ה פסוקי ההלל 123 הללויה, ב'סידור תכלאל למהרי"ץ' של אחינו בני תימן יש במסורה מימות משה רבינו איך לחלק את ההלל לקט"ג חלקים, ושם רואים שלא רק על פסוקי השבח על הישועה - אומרים הללויה, אלא גם על הקטעים שקשה לומר עליהם שבח. כגון "אפפוני חבלי מות" - הללויה. "ומצרי שאול מצאוני" - הללויה. "צרה ויגון אמצא" - הללויה. וכך יוצא שמודים ומהללים את ה' גם על מה שנראה בשכל בני אדם כצרה ויגון וחבלי מות. אלא שבאמת הכל מאת השם לטובה. ולכן צריך להודות ע"ז. וזה הרי בדיוק דרגת אהרן הכהן, שאפילו כאשר מצטוו לפתע לבוא למות - בלי סיבה מובנת. ונראה שעכשיו מקבל את הצרה הכי גדולה ר"ל. ובכ"ז מקבל הכל באהבה ובשמחה. ולכן ענין הקט"ג הללויה של ההלל כנגד שנותיו של אהרן הכהן.

ומתאימים הדברים הנ"ל עם דברי הגאון רבי אליהו איתמרי בספרו אגדת אליהו, שמספר קט"ג שנותיו של אהרן הכהן מעידים שלא הפסיק רגע מהם להודות ולהלל את הקב"ה.

הרה"ג ר' יהושע לאנגויער שליט"א

רצה לסגור את ארון הקודש כשנמצא שם זכוב

מעשה באדם שקיבל הוצאה והכנסה בשבת, קודם תפילת מוסף כשבא לסגור את ארון הקודש שהוא מאד קטן, ראה שיש זכוב בארון הקודש, ולא ידע מה לעשות.

מצד אחד אם יסגור את ארון הקודש, אולי יכשל באיסור צידה בשבת. ואם לא יסגור את ארון הקודש, אולי יש בזה כבוד התורה שארון הקודש נשאר פתוח, ואם ימתין לגרש את הזכוב יש בזה טירחא וציבורא, שהציבור ימתין עד שיוציא את הזכוב.

תשובה לשאלה משבוע שעבר

השאלה בקצרה: האם מותר למחוק ספר שכתבו בו דברי תורה במשך השנה, כדי להעביר את הספר לאח, שיכול ללמוד בו בשנה הבאה.

תשובה: בפתחי תשובה (י"ד סימן רפ"ג סק"ג) כתב בשם התשב"ץ (ח"א סימן ב) לגבי מחיקת לוח שכתובים שם הפרשה לתלמידים, ורוצים למחוק את הלוח, כדי לכתוב את הפרשה החדשה, אם מותר. וכתב, שאיסור מחיקת דברי תורה, שאין בהם הזכרת השם, אינו אסור אלא מדרבנן, ואינו אסור למחוק, אלא שלא לצורך, אבל לצורך כתיבת פרשה אחרת, הרי זה מותר, כיון שעבר זמן פרשה זו והוא כהיכל שצריך תיקון, שמתור לסותרו ולבנותו. ולפי זה היה מותר אפילו היכא שיש שם זכוב ואזכורת אלא שהדבר קשה להתיר כן באיסור תורה ומפני שאנו מדמין לא נעשה מעשה. ולדעתו יש כאן איסור מחיקת דברי תורה, אלא שישנו שיש בזה צורך, שבביל כתיבת פרשה אחרת, יש להתיר.

אולם בשו"ת עין יצחק (סימן ה' אות י' א) כתב, שמתור למחוקו לכתחילה, וזאת שנאמר במסכת מגילה (דף לב ע"א) הלוחות והבימות אין בהן משום קדושה. ופירש הרמב"ם (תפילין פ"ה ה"ד) הלוחות שכתובין בהן לתינוק להתלמד אין בהן קדושה. וכן כתב במרדכי (מנחות רמז התקס"ה).

ולכאורה קשה, כיון שכתובים עליהם דברי תורה, למה לא יהיה בהם קדושה. וצריך לומר, דמיירי דלא כתבו זה בקדושה, רק שבביל תינוק להתלמד בלבד, וע"כ אינו חל דין קדושת כתיב קודש על הלוחות. ומזה הוכיח הרמב"ם (סו"ד התורה פ"ה ה"ח) שדברים שבקדושה שכתבם שלא בקדושה, אינו חל קדושת כתיב קודש עליהם אף לאוסון מדרבנן, ומותר למחוק. ויש להסביר זה עוד ביתר ביאור כיון דהך דהלוחות דרכן למחוק התיבות והאותיות ולכתוב ע"ז אותיות ותיבות אחרים, ולכן ממילא אינו חל עליהם מעולם דין קדושת כתיב קודש על הלוחות, והוא ממילא כמו דהתנה עליהם בפ"י דלא יחול עליהם דין קדושת כתיב קודש אף מדרבנן.

אמנם כל זה לגבי לוחות, אבל לגבי ספרים, יש לומר שזה חמור יותר, כיון שלכתחילה לא כתבם על דעת למחוק, אלא שבסוף השנה יתעורר ספק שאולי אפשר למחוק, אם כן במשך השנה כבר חל עליהם קדושה, וקשה להתיר למחוק.

ולכאורה לפי דעת העין יצחק שרק דברי תורה שנכתב בקדושה אסור למחוק, אם קטן כותב דברי תורה, שאין לו מחשבה לקדש את הדברי תורה שכותב לכאורה אין איסור למחוק.

אולם למעשה קשה להתיר למחוק דברי תורה, ובפרט שכל דברי העין יצחק שדן להקל בזה היה בשביל דפי ההגהה מהדפוס שהיו באים לידי בזיון, ורצו היתר לשרפם, וכהיום נקטו גדולי זמננו, שאין היתר לאבד דפים שיש בהם דברי תורה אף שנכתב שלא בקדושה, כיון שאפשר לגנוז בכבוד, אף שצריך לשלם על הגניזה, אבל בשביל הרווחת ממון, אין להתיר לאבדם.

ואם כן גם בענייננו, אין ראוי למחוק דברי תורה, ובפרט שלא מדובר בכסף רב, ואין ראוי בשביל קצת כסף להתיר למחוק דברי תורה, שלכתחילה נכתב לשם לימוד תורה, ובוזה למדו הבנות דברי תורה שנה שלימה, ולא נכתב בשביל למחוק.

דיני תשעת הימים (ב)

קטנים וחלשים: להלכה קי"ל דאף קטנים ונכללים באיסור ואפי' שלא הגיעו לחינוך אבילות (פ"ב סק"ט). אך יש שהקיל להם בשר עוף או תבשיל של בשר עד שהגיעו לחינוך של אבילות (דברי יציב). וכ"ז בקטן בריא, אבל בכחוש וחולה, וכמו"כ כל חולה אפי' קצת, יולדת, מינקת מעוברת אם צריכים יוכלים לאכול בשר (פ"ב סק"א).
כוס של ברכה: נהגו שלא לשתות הכוס יין של ברכהמ"ו (רמ"א ס"ו) אבל הכוס ברכהמ"ו של סעודה שלישית מותר (פ"ב סק"ט).

שכח ובירך על בשר ויין: יטעום מעט כדי שלא תהא ברכתו לבטלה (שד"ח מע" ביהמ"צ, שבה"ל ח"ט קל"ח).

סעודת מצווה: כגון ברית ופדיון הבן, אפי' שלא בזמנו, בר מצווה אף שלא בזמנו - אם הנער דורש, סיום מסכתא אם מזדמן לו בדרך לימודו. וי"א דאף בלא נזדמן (יעב"ץ), (וכן נהגו והידרו לעשות סיום בכל יום מתשעת הימים ובשנה זו שאין לנו שבוע שחל בו, מותרים להשתתף כל השייכים לסעודה זו דהיינו כל מי שהיה הולך בזמן אחר לסעודה זו הן מחמת קורבה או מחמת אהבה, וכן אשתו ובניו של המסיים מסכתא, ואף על כוס של ברכה של סעודה זו מותר לברך.

סיום של קטן: יש מתירין אף בסיום של קטן (פנה"ח ח"ד ק). וצ"ע האם מסכת משניות אחד' ע"פ מה שמוצא באפרוקסתא דעניא (סימן קנ"ד אות ג) בשם הרה"ק מרוזין ז"ל יע' לסיים מסכתא משניות ולסעוד ולסעוד שבוע שחל בו. וכן מובא בס' מאמר מרדכי (סלאנים - ח"ב ע' ר"ו) מהרה"ק ר' שמואל קאמינקער. ואף שיש חולקין שבוה"ז אין האדם שבע רצון ממסכתא משניות, אבל לקטן ששמח מזה יש לסמוך

טעימת תבשיל: בכלל איסור אכילת בשר נאסר אף "טעימה", אבל טעימה של מצוה כגון בער"ש, מותר לטעום ולפלוט (ש"ת התעוררות תשובה ח"ב קס"ט), ויש מתירים אף לטעום מעט ולבלוע (מבית לוי).

יין הבדלה: יש נוהגים כמובא ברמ"א (תקנ"א ס"ו) לתת לתינוק שהגיע לחינוך למצוות ולא הגיע לחינוך אבילות, דהיינו מגיל שש עד גיל תשע, ויש נוהגים כהשו"ע. ואף שמצויים קטנים לא נותנים להם, אלא המבדיל שותה בעצמו, וכן נהגו רבו"ק, ונהרא נהרא ופשטיה.

בישול בשר: בכלל איסור בשר ויין כתב הרמ"א (ס"ט) שנוהגים להצניע הסכין של שחיטה, מטעם שמה יבוא לאכול בשר. ומטעם זה יש שרצו לחדש לאסור לבשל בשר (חוט שני), אבל לקנות בשר מותר (א"מ ח"ד).

תפירה: המקור: "נשי דנהיגי דלא למישתי עמרא בירחא דאב מנהגא" (ירושלמי פ"ד פסחים). והכוונה כל תחילת אריגת בגד נהגו לאסור, והטעם מפני שבו פסקה אבן שתיה שנא' כי השתות ירסוק, וכן נפסק ברמ"א ס"ו. ומטעם זה נאסר לתפור לארוג לסרוק ולסיים בגדים חדשים, ובכלל זה אף ריקמות ציורים ותמונות (מבית לוי). ובמקום צורך כגון בקייטנות הנערכות לבנות וכד' יש להקל, ומ"מ לא יגמרו עבודתן (ש"ס). תיקון בגד כגון לתקן קרעים, וכפתורים, מכפלת בבגדים מותר (פנה"ח ס"ק ק"ז).
קניית ולבישת בגדים חדשים: מאיסור הנ"ל שנאסר לעשות דברים חדשים נסתעף האיסור של לבישת בגדים חדשים וקניית בגדים חדשים גם בגדים שאינם חשובים כ"כ כמו גרביים, מטפחות, (ישנה מנהגמ"צ דנאסר מצד ברכת שהייתו, דע"פ הלבישה אסור) (פ"ב ס"ק מ"ה). וכמו"כ נאסר לקנות בגדים חדשים ואף בגדים פשוטים, אף כשאין דעתו ללבשו עתה (רמ"א ש"ס). אך במקום הפסד כגון סוף עונה ויריד שיתייקו מחירם הרבה, מותר לקנותם ולא ללבושם. כמו"כ לצורך נישואין אם לא יספיק הזמן לאחר ת"ב מותר (פ"ב סק"א), ועלי בד או גומי לצורך ת"ב, אם שכח לקנותן קודם ר"ח מותר לקנותן (א"מ ח"ג ס"ג). ויש מי שמתיר לקנות בגדים לקטנים המלכלכים תדיר כשם שמותר לכבסן, ועדיף לקנות מלכבס.

אירוסין ונישואין: מדינא דגמ' נאסר נישואין וסעודת אירוסין מר"ח אב, ואנו מחמירין בנישואין מ"י"ז בתמוז. אבל סעודת אירוסין מחמירין מר"ח ואף בשבת לא יעשה סעודה זו (פ"ה), אבל אירוסין בלי סעודה מותר אף בת"ב. וכן מותר להתקשר בכתיבת תנאים (שקורין בפנינו איהוסין) בלי סעודה, וכמו"כ מה שנוהגים לאכול מיני מרקחת בשעת כתיבת תנאים מותר דלא מיקרי סעודה.

שאר סעודות: לא מצאנו איסור בסתם סעודת רשות שאינו של שמחה אם אינו אוכל בו בשה.

רחיצה: המקור: נהגו אבותינו שלא לרוחץ מר"ח אב, ויש עלינו לקיים משום אל תטשו (טשו"ע ס"ו), רחיצת כל גופו אסורה ואפי' בצונן, ורחיצת פניו ידיו ורגליו, בחמין אסורה ובצונן מותרת. וגדר פניו הוא עד הצוואה, ידיו עד הפרק, ורגליו עד הברך. **רחיצה שאינה לתענוג:** לא נאסר אלא רחיצה של תענוג אבל רחיצה מזיעה במקומות שהחום וההבל מרובים ואין דעתו מיושבת עליו יש מתירין דאינו לתענוג (א"מ ח"ג ע"ה פ"ה וע"ה). והדבר מסור ללב יראי ה' לדעת מתי להקל בזה (שבה"ל ח"ו ס"ע"ו), ומותר רק בפיו"ר ובצונן (מבית לוי). ובמקום צורך כגון שלא יכול בצונן, אפשר בפורשין. וכשאינו יכול להסיר הזיעה או הריח או סיבה רפואית שצריך דווקא סבון מותר (מבית לוי, הגרש"א).

טבילה במקווה: חסידים ואנשי מעשה הנוהגים לטבול במקווה בכל בוקר לפני התפילה, מותר להם לטבול גם בימים אלו, ולכתחילה בימים קרים ואם אינו סובל יכול אף בחמין קצת (כף החיים ס"ק ק"א). אך בכל אופן לא ישהה במים אלא יטבול ויצא (מבית לוי).

קטנים: אם יש להם חטטים בראשם יש להתיר (פ"ב סק"ב). ולא דווקא כשיש להם חטטים, אלא ה"ה כשסובלים מההבל והחום ומזיעים מותר, ובפרט בארצות החמות יש להקל להם ביותר כיון שהם מזיעים ומלכלכים מאוד. ואין בזה גיל מסוים אלא הכל לפי הענין ולפי הצורך המינימלי.

ערב שבת (ח"ה): מדינא דשו"ע אסור לרוחץ כל גופו בצונן, אלא פיו"ר. ואם רגיל בחמין מותר פיו"ר, וכן חפיפת הראש בחמין בלא סבון. ויש מקילין לרוחץ לכבוד שבת כרגיל חמין כל גופו וסבון (משמרת שלום קודנו), ויש שהחמירו אף בזמנינו אף בער"ש לכבוד שבת, ברחיצת כל גופו ובפרט בסבון (דברי יציב ח"ב ל"ו). ולכן מי שיכול להחמיר תע"ב, ומי שקשה לו יש לו ע"מ לסמוך (ש"ס). השנה שחל ת"ב בשבת, יש אומרים דנכון לרוחץ בער"ש לפני חצות (פנה"ח), וי"א דלכתחילה יכול לאחור עד סמוך לשבת אם יודע שיעי"ז יזיע (מבית לוי). ללבוש בגדי שבת לכבוד שבת מותר משעה שרגיל כל שבוע (מבית לוי). ויש מקילין ממנחה קטנה (הל"ש). אין נוהגין לפשוט בגדי שבת תיכף אחרי הבדלה (מבית לוי).

איסור בשר ויין: המקור: מדינא דגמ' נאסר בשר ויין רק בסעודה המפסקת (תענית ב), והמנהג הוא שהיחידים נמנעים לאכול בשר מ"ז בתמוז וכולם נמנעים מר"ח (שוד תקנ"א) וזה גם ע"פ הגמ' הנ"ל (ב"ב ס) דמשנחב הבית אמר ר' ישמעאל בן אלישע דין הוא שנגזור על עצמנו בשר ויין שהיו במזבח ועתה חרב, אלא כיון שאין הציבור יכול לעמוד בה לא גזרו א"כ בימים אלו שהם מועט זמן שאפשר לעמוד בזה כן גזרו (תקנ"א תקנ"א ס"ט). והטעם כדי להראות גודל הצורך בבנין הבית ולהשתוקק ולבקש רחמים (ע"פ הג"ל), ועוד דהם משחמים (פ"ב סק"ח).

מה נכלל באיסור: כל יין נאסר ואף מיץ ענבים (פ"ב ס"ו). וכמו"כ כל בשר נאסר אף בשר עוף (שו"ע ס"י ש"ס). אף תבשיל שנתבשל עם בשר אסור אך אם יש ס' נגד הבשר או שאין מורגש טעמו (ע"י טעימת קפילא וכד') מותר (פ"ב ס"ג). וכן תבשיל שנתבשל בסיר בשרי אפי' בן יומו מותר (פ"ב ס"ט). וכן עוגה שמעורב בהם יין ולא נרגשה טעמו מותר (ב"ל).

המתאווה של הנפש הבהמית, שגם היא תתאווה תכסוף ותשתוקק אך ורק לאלוקות. כך ש"סוד המים הרעים שבה, שהיא התאוה שמקליפת נוגה, לשנותה ולהפכה מתענוגי עולם הזה לאהבת השם".

"עיקר מהות הנפש הבהמית", מפרט ר' לייב, "היא הכח המתאווה שלה. שהיא מיסוד המים הרעים. הגם שיש ד' יסודות. אמנם מהות הבהמיות והנקודה הפנימית שלה היא הכח המתאווה. וכאשר האדם זוכה, וכופה אותה, ומבטלה, והיינו שמשבר את כח תאוותה ע"י ריבוי עבודה של אתכפיא לס"א. ואח"כ משנה ומהפך את טבע תאוותה, מרע לטוב ומתענוגי עולם הזה לתענוגים דקדושה, שהם אהבת ה' ודביקות השם. כי הנפש הבהמית מתחילה להבין מעט מהו הטוב האמיתי. ואז הוא זוכה לעבוד את השי"ת בשני היצרים "כמ"ש בכל לבבך בשני יצריך" שהוא עובד את השם יצר הטוב ואף עם היצר הרע".

"אה, מורא'דיג", מתלהב ר' לייב וסופק כפיים, "לאמרי זין נעמקן צו די עבודה, עבודת עבודה לפנינו, עלה נעלה ובעזוהשי"ת נבוא ונגיע, כי יכול נוכל לה".

יעמוד על הברכה מצדקי הרבים
שהרימו תרומתם להוצאת הגליון

ידידתו הנכבד

הרה"ח ר' חיים שווארץ שליט"א
לע"נ אביו הרה"ח ר' משה ב"ר אפרים ז"ל
ולרגל הולדת בנו למזל טוב ובשעט"מ
ויה"ר שיראה ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכס"א אב"ר

ליקוטי אמרים • פרק ט'

ניצחון הנפש האלוקית

זה נפקא מינא למעשה לגבי עבודת השם שלך. אכן, אצל רוב האנשים נמשכת המלחמה, ואצל הצדיקים מושגת הכרעה. אבל אף אחד לא דיגל את השלב של מלחמת שני המלכים על העיר הקטנה. חוץ מזה, אף מי שלא יוכל להגיע למדרגה זו של הצדיקים מצד טבע החומר אשר עמה נולד, עוד נראה בהמשך, שעבודה זו - שלטון הנפש האלוקית, שייכת גם אליו, ובכלל זה נוגע גם אליו כי נפשו האלוקית מצד עצמה ומהותה, בלי התלבשותה בחומר הקיים. שוקקת ומיחלת להגיע למדרגות הכי גבוהות, כי הוא בוודאי כן שייכת לזה".

כעת, מתחיל ר' לייב להקריא, בדחילו ורחימו, את מילותיו הקדושות של התניא קדישא. "כעת יבאר לנו הרבי בפרטות לאיזה מצב מצפה הנפש האלוקית להגיע, לכה שלטון מלא. "דהיינו תלת מוחין שבראש יהיו ממולאים בחכמה בינה דעת שבנפש האלוקית". הנפש האלוקית רוצה שכל השלושה חלקים שבמוח יהיו שייכים רק אליה, "שהיא חכמת ה', ובינתו, להתבונן בגדולתו אשר עד אין חקר ואין סוף, ולהוליד מהן על ידי הדעת, היראה במוחו ופחד ה' בליבו, ואהבת ה' כאש בוערה בליבו כרשפי שלהבת, להיות נכספה וגם כלתה נפשו בחשיקה וחפיצה לדבקה בו באין סוף ב"ה בכל לב ונפש ומאוד". הרבי מגלה לנו טפח וטפחיים מעבודת הצדיקים, שעל ידי מחשבתם והתבוננותם בגדלות ה' ועל ידי הדעת שהיא ההתקשרות האמיתית לענין. נולד להם יראה עצומה

במוח ורגשות פחד בלב, ומזה הוא מתעורר ברגשות אהבת השם. אהבה עצומה, "אהבה עזה כרשפי אש בוערת" והוא נכסף בכלות נפש להתדבק באור אין סוף במסירות לב נפש ומאוד".

"אהבה פנימית, בכלות הנפש בפנימיות

"מעמקא דליבא שבחלל הימני. שיהיה תוכו רצוף אהבה מלא וגדוש עד שתתפשט גם לחלל השמאלי לאכפיא לסטרא אחרא". הגילוי העצום של אהבת השם אשר תתעורר בלבו, לא רק שתהיה בליבו שיהיה תוכו רצוף אהבה, אלא שהאהבה תמלא את כל חלל הימני של הלב, כך שלא יהיה כלל מקום לשום אהבה זרה, ולא זו בלבד אלא שהיא תגדש גדוהיה החלל השמאלי שבלב, כך שתהפך גם את

שעה של קורת רוח עברה על בני החבורה. הוד קדומים שרר בחלל בית המדרש, כאשר כנהר שוטף קלחו הסיפורים מפיו של זלמן בער. לבשו צורה וקרמו עור וגידים - תודות כשרון התיאור בה ניחן. כמדריך עתיר נסיון, הוביל את בני החבורה היישר אל היכלות השן והספירים של מעוזיבו, מעורייש ואגפיהם, להציץ בקרני אורם הבהוק של צדיקי מעלה רועי החסידות.

אחוזי התפעמות ישבו החבראי כאשר שמעו 'עובדות' על צדיקים שלא הצליחו לראות בעין גשמית אור נר שהודלק בסוך איסור חילול שבת. לא הבחינו בקנקן חלב שעמד לפניהם, אם נחלב על ידי גוי, כמו שרמזו חלב שחלבו עכו"ם - ואין ישראל רואהו. צדיקים שלא הנידו ולא הזיעו ניד וזיז כלשהו בלתי להשם יתברך לבדו, וידם ורגלם לא פעלו כי אם לצורך גבוה. צדיקים אשר תוך כדי שינה לא שכחו לפני מי הם שוכבים, כאשר באימה וביראה נכנע גופם לאור נשמתם. ואף בעת שהחומר מצד טבעו - היה מונע, שלטה הנפש האלוקית בכל רמ"ח איבריהם וש"ס"ה גידיהם, שלטון ללא מיצרים. חומר נהפך לצורה...

"אה... אה... ספק ר' לייב כפיו ברגשות קודש, מרכבה לשכינה... מרכבה לשכינה... לא דבר של מה בכך הוא. למעשה", הנמיך את קולו ורכן אל בני החבורה. "הגם שרבינו קרא לחיבורו ספר של בינונים, כעת בפרקים אשר לפנינו פותח לנו הרבי את ספרן של צדיקים, ואכן, מדובר בו על מדרגות גבוהות ונעלות. כמו שאנו שומעים כעת, מעלת הצדיקים אשר הכריעו את המערכה והשלימו את משאת הנפש האלוקית אשר דורשת שליטה מלאה על כל הגוף, וחפיצה ורצונה "שתהא היא לבדה המושלת עליו ומנהיגתו, וכל האיברים יהיו סרים למשמעתה. ובטלים אצלה לגמרי ומרכבה אליה, ויהיו לבוש לעשר בחינותיה ושלושה לבושיה הנ"ל, שיתלבשו כולם באברי הגוף, ויהיה הגוף כולו מלא מהם לבדם ולא יעבור זר בתוכם חס ושלום". כך ששלטון הנפש האלוקית ימלא את כל העשר בחינות ושלושה לבושים, שכל מחשבה דיבור ומעשה הכל יהיה אך ורק אלוקית, ולא יהיה שום מציאות אחרת חס ושלום, אפילו לא באופן של ארעי ומעבר, שום דבר, רק שלטון הקדושה".

"מה כל זה נוגע אלינו", נשמע קול מירכתי השולחן. היה זה זאנויל שנדחק ושאל את ר' לייב, "וכי יש ביננו מישוה שמשלה את עצמו שהוא שייך למדרגה זו. מה לעבודה הזאת ולנו?" שאל, כאשר נימה דקה של מזירות לב מהולה בהשתוקקות נשמעת משאלתו.

"פשט... ר' לייב התרומם מעט ממקומו, כאשר אמר בחיוך אל זאנויל. "זאנויל, אנחנו צריכים לקום מפניך!" "לקום מפניי?! שואל זאנויל בבלבול. "אכן!" "נדמה שזכית לגילוי אליהו, הלא כן?" ממשוך ר' לייב את שיחו. "גילוי אליהו?! כעת הוא מבולבל לגמרי - זאנויל. ובמבט שואל הסתכל על ר' לייב שיפענח לו את השיח - חרשים הלה.

"וכי מי גילה לך שאין אתה צדיק, אם לא אליהו הנביא?! מאיפה העוז והביטחון החזק להכריז שפרקים אלו לא שייכים אליך", יורה ר' לייב את הפצצה אל זאנויל ההמום. "על סמך איזה הבחנה אתה חושב להקל מעליך את כובד המערכה. אם בגלל מלחמת היצר הסובבת אותך, בהדי כבשי דרחמנא מה לך. ובכלל, אתה באמת חושב שכל הצדיקים, מאז לידתם הם משוללי יצר הרע, ומעריסתם ניצחה הנפש האלוקית את נפשם הבהמית"? ממשיך ר' לייב לתמוה בקול רך. "אכן, אתה צודק שיש נשמות של צדיקים, אשר הם יחידים סגולה, ומי יאמר זכיתי ליבי. אך כל זה נוגע לגבי התוצאה הסופית, אין נראית אצלם אהבת השם ויראת השם. אולם, בראשית העבודה, מלחמת היצר שווה לכל, אין לך בן חורין מזה. כך שאין

הכוננו לקראת...

בשמחה רבה וביקרא דאורייתא
הנגו להודיע לקהל הקודש הע"י
שביום החמישי לסדר ואתחנן-חכמו
ליל שישי אור לט"ז באב
י"ג נקיים

דכ"ז י"טא בשבת יונה חודש לישאל
לא דוד ימים טובים לישראל כ"ז באב

מעמד
לחזוק לימוד
התורה הק'
וקנייניה

חגיגת
סיום מסכת
שבת
במסגרת
עמוד היומי

פרטים יבוא.

יום ה' פרשת ואתחנן שמונה לכבוד התורה >

מכאן ואילך דמוסף וזסף (תענית לא)
מחמשה עשר באב ואילך דמוסף לילת
על הימים לעסק בתורה יוסף חיים על דודי (רש"י)

גוף נשית בואר התורה